

Júlia

Világszerte Nr. 1

Teresa Carpenter

Megtestesült kísértés

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 657. eredeti címe: *The Best Man & The Wedding Planner*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 657. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-427-1

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Az 510-es firenzei járat első osztályú utasait kérem, fáradjanak a 18-as kapuhoz. Megkezdődött a beszállás.

Lindsay Reeves felkapta a fejét, és az órájára pillantott. Hogy eltelt az idő! Beledugta tabletjét nagy méretű kezitáskájába, aztán felvette a székről értékes terhét, melyet személyesen kellett átkísérnie az Atlanti-óceánon. Mire felhangzott a második figyelmeztetés, ő már útban volt a tizennyolcas kapu felé, karján Halencia leendő királynéjának átlátszatlan ruhazsákba rejtett menyasszonyi ruhájával.

– Isten hozta a fedélzeten! – Az utaskísérő rápillantott a beszállókártyákra, és megkérdezte: – Ki a második utas?

– Ő – mutatta meg Lindsay a ruhazsákot. – Vettem neki egy saját helyet.

Az utaskísérő elmosolyodott, de a tekintetéből sütött, hogy kételkedik Lindsay józan eszében.

– Első osztályú jegyet vett egy ruhának?

– Pontosan. – Lindsay nem mondott többet, mert nem akart feltűnést kelteni. Az esküvőig már csak egy hónap volt hátra, és az egész világ a menyasszonyiruha-várás lázában égett.

– Az első osztályú utasoknak gardrób áll a rendelkezésére. Ha gondolja, váltsa vissza a jegyét.

– Nem, köszönöm. – Lindsay a stewardess kezébe nyomta a második beszállókártyát is. – Egyetlen másodpercre sem szeretném szem elől téveszteni a ruhámat.

Azzal végiglépdelt a széksorok közötti folyosón a leghátsó sorig, az ablak melletti ülésre dobta a táskáját, majd óvatosan ráterítette a ruhazsákot a folyosóoldali székre. Ám az egy pillanattal később lecsúszott, és halomba gyűrődött az ülőrészen. Persze, hiszen több mint tíz kiló, gondolta Lindsay. Túl nehéz ahhoz, hogy kiterítve maradjon. Ráakasztotta a táskáját ellensúlyként, aztán előresietett, hogy segítséget kérjen a másik légiutas-kísérőtől.

– Van gardróbunk – magyarázta a fiatal férfi is. – Miért nem akasztja fel ott?

– Mert többek között azért fizetnek, hogy egy pillanatra se tévesszem szem elől a ruhát – magyarázta Lindsay, akinek menten odalett volna az esküvőszervezői hírneve, ha nem sikerül a menyasszonyi ruhát sértetlen állapotban, és anélkül hogy valaki látta volna, leszállítania a menyegző helyszínére.

– Nos, hát akkor...

– Isten hozta a fedélzeten, uram! – köszöntötte a következő utast Lindsay háta mögött a szőke stewardess.

Lindsay a szeme sarkából egy magas, vállas, sötét hajú fickót látott belépni.

– Akkor most már az összes első osztályú utas felszállt – mondta az utaskísérő lány. – Ha bármire szükségük van, kérem, csak szóljanak nekem.

– Köszönöm – mondta a férfi, majd a helyéhez ment.

– Megvan! – A steward arca felragyogott. – Lefektetjük az ülést, és úgy tesszük rá a ruhazsákot. Fel- és leszálláskor persze egyenes helyzetbe kell állítani az üléseket, de amint elértük az utazómagasságot, odamegyek önhöz, és segítünk.

– Tökéletes. Köszönöm szépen.

Lindsay visszament a székéhez. Pillantása közben az újonnan érkezett utasra esett, és elakadt a lélegzete. A férfi kifejezetten szép volt... nem jóképű, hanem szép. Ez rá a legjobb szó. Szabályos vonásai voltak, széles járomcsontja, barna szeme és hosszú, dús szempillája. Szögletes állán kiütköztek a borosták.

Aztán hirtelen rádöbbsent, hol ül a megnyerő külsejű idegen, és felsikoltott.

– Azonnal álljon fel onnan! Le az ülésemről!

– Hozzám beszél? – pillantott rá csodálkozva a szép szemű idegen.

– Ki máshoz? – Lindsay már tajtékzott. – Ez az én helyem! Ráadásul ráült a ruhámra!

– Valami baj van? – sietett oda hozzájuk a szőke légiutas-kísérő.

– De még mennyire! Az úr a helyemen ül. Sőt, a ruhásákomon!

A hátuk mögött egy kisgyerek sírni kezdett, és legszívesebben Lindsay is sírva fakadt volna. A menyasszonyi ruhát kézzel rávarrt gyöngyök ezrei díszítették, egy vagyonba fog kerülni kijavíttatni az esetleges szakadásokat. Nem mintha nem költött volna már amúgy is egy vagyont a ruha megfelelő szállítására. Az ég szerelmére, ki az, aki ráül egy ruhásákra, és észre sem veszi?!

– Kérem, kisasszony őrizze meg a nyugalmát!

A stewardess a férjhez sietett.

– Felállna, uram?

Az ismeretlen feltápáskodott. Legalább egy méter kilencven centi magas volt, be kellett húznia a nyakát, ha fel akart egyenesedni a repülőben, szóval a százhatvanöt centi magasra nőtt Lindsay-nek nem volt egyszerű dolga, ha dühödtt pillantásokat akart vetni rá. De azért valahogy mégis összehozta.

– Nem ültem rá semmire – mutatta a fickó. – Csak áttettem a hölgy holmiját, mivel ez az én helyem.

Lindsay átnézett a másik oldalra, és szégyenkezve vette észre az összezuhant ruhászsákot az egyik ülésen, a táskáját meg a másikon.

Gyorsan és megkönnyebbülten kapta fel a ruhát.

– Láthatnám a jegyüket? – lépett oda hozzájuk a stewardess. – Nos, mindketten rossz helyen ülnek. Miss Reeves, önnek itt a helye a bal oldalon, maga pedig, Mr. Sullivan, itt ül, egy sorral előrébb.

– Máshová nem is lehet? – A férfi kisfiús mosolyt villantott rá.

– Ó, dehogyisnem – olvadozott a szőke stewardess. – Több utas nem lesz az első osztályon, szóval oda ülnek, ahová akarnak. Hozhatok önöknek valamit, amíg a turistaosztály utasai beszállnak?

– Egy párnát kérnék, köszönöm.

– És önnek, madame?

Madame? Ez most komoly?

– Egy párnát és egy takarót, legyen szíves.

– Azonnal. És amint fészállunk, indul a kiszolgálás.

Lindsay lehuppant a helyére, és próbálta megfelelő szögben tartani a ruhát az ablak felőli ülésen addig is, míg az ülést le nem tudja fektetni. De az, hogy kiült a folyosó felőli helyre, azt jelentette, hogy mindössze karnyújtásnyira került Mr. Magas és Izmostól.

Csak azért sem vesz róla tudomást, határozta el. Van elég munkája, bőven le tudja foglalni magát. Mire az ülésrendet elkészíti, valószínűleg eléri Európát. Ugyanis ami egy nagyszabású vidéki esküvőnek indult, az mostanra igazi politikai eseménnyé terebélyesedett. Lindsay egészen pontos utasításokat kapott a palotából, hogy ki ki mellett ülhet, és ki mellett nem. Ez minden esküvőszervező rémálma.

De előbb túl kellett esniük a felszálláson.

Amint elérték az utazómagasságot, jött a steward, és lefektette az ülést, sőt még gurtnikat is hozott, hogy rögzítsék a ruhát, nehogy lecsússzon, ha esetleg légörvénybe kerülnek.

Amint elment, Lindsay leült, és nekiállt az ülésrendnek. Átböngészte a palotától kapott utasításokat, de nem működött a dolog. Vagyis kezdhette előlről.

– Kér valamit enni, Miss Reeves? – kérdezte a steward. – Sztroganov-bélszín és cordon bleu között lehet választani.

– Ó, igen, hozza a bélszínt. És egy üveg kólát – rendelkezett Lindsay, majd elfordult.

A mellette ülő Sullivan ugyanezt kérte, meg egy üveg ásványvizet. Ahogy rásandított, a pillantásuk találkozott, és a lányt elöntötte a forróság, olyan őszinte csodálattal tapadt rá a borostyánszínű szempár.

– Elárulja, mi van abban a ruhásákban? – tudakolta mosolyogva Sullivan.

– Nem tartozik magára – vakkantotta oda Lindsay, és próbálta ismét az ülésrendnek szentelni a figyelmét.

– Nyilván nagyon fontos ruhadarab lehet, ha ennyire kiborult miatta. Hadd találjam ki! Ez egy nagyon különleges ruha egy nevezetes alkalomra?

– Pontosan! – vágta rá a lány. – És én vigyázok rá.

– Szóval nem a maga ruhája?

Lindsay a szemét forgatta.

– Sokkal szimpatikusabb volt, amikor az előbb befelé fordulva hortyogott.

– Ezt alighanem megérdemeltem. – A férfi elvigyorodott, és az arcán kétoldalt kis gödröcskék jelentek meg. – Tudja mit? Bocsánatot kérek, amiért olyan óvatlanul tettem át máshová a holmiját. De bort ittam a vacsorához, és attól mindig megfájdul a fejem, szóval nem vagyok a legjobb kedvemben.

– Ha mindig fáj a feje a bortól, akkor miért issza? – értetlenkedett Lindsay.

– Mert a családomat képtelenség kibírni alkohol nélkül.

– A magáét is? – A lány felsóhajtott. Imádta az anyját, de ismerte az érzést, amelyről a férfi beszélt. Sőt, amikor az anyja épp két férj között leledzett, egy pohár bor nem is mindig volt elég az elviseléséhez.

– Na, most sikerült meglepnie – ismerte el Sullivan. – Azt hittem, magát nem ilyen könnyű kibillenteni a lelki egyensúlyából.

– A szülők különösen megnehezíthetik az ember életét – sóhajtott Lindsay, majd eltolta a tabletjét, hogy helyet csináljon az érkező ételnek. – De ettől persze még szeretjük őket.

– Hát hogyne. A szeretet viszont nem jár automatikusan együtt a tisztelettel.

A lány felfigyelt a különös mondatra, ám megérkezett a steward a bélszínnel, és elterelte a figyelmét. Porcelán, ezüst, kristály, és amikor az ételharangot felemelte, az illat, ami megcsapta az orrát...

– Hm, ez fenséges illatot áraszt – hunyta le a szemét, majd amikor az első falatot bekapta, fel is nyögött, mert valósággal felrobbantak az ízlelőbimbói.

– Jó? – tréfálkozott a férfi.

– Kóstolja csak meg, és maga is el lesz ragadtatva! Persze maga már evett – jutott eszébe Lindsay-nek. – De egy falatot mindenképpen be kell kapnia.

– Ami azt illeti, enni nem sokat ettem, mert a család elvette az étvágyamat – vallotta be a férfi.

– De legalább most megvacsorázom. Húha, ez tényleg jó! – A kabin tetejéről lelógó képernyő felé intett. – Ha akarja, evés közben megnézhetünk egy filmet.

Lindsay kísértésbe esett, hogy igent mondjon, és ez nagyon meglepte. Élete legutóbbi katasztrófája óta a munkában talált vigasztalást, de különben is ritkán fordult elő, hogy filmekkel kapcsolódott volna ki. Túlságosan lefoglalta az, hogy e filmek főszereplőinek a kedvében járjon. Mert nem egyszerű dolog Hollywood sztárjainak a kedvére tenni. És Lindsay-nek most még jobban kellett igyekeznie, mint egyébként, mert egy régi szerelme csőbe húzta. De most végre megtanulta a leckét.

Csak azért is megmutatja, mit tud! Antonio de l'Accardi trónörökös és a polgári származású Christina Rose násza lesz az évszázad esküvője. Még egy hónap, és többé senki sem fog kételkedni az ő szakmai tudásában és az elkötelezettségében. Szóval legjobb lesz, ha most visszatér szépen az ülésrend elkészítéséhez.

– Maga nézzen csak filmet nyugodtan – rázta meg a fejét. – Nekem dolgom van.

– Mi az, ami ilyen fontos? Mivel foglalkozik?

– A kínzás egyik új fajtájával. Ülésrend a neve.

– Hú, ez nagyon kegyetlenül hangzik!

– Az is. Az esemény, amire készülök, egyfajta protokollvacsora, ahol mindenkinek az igényeire tekintettel kell lenni. A nemzeti és a politikai hovatartozáson kívül ott vannak még a rokon- vagy ellenszenvék is, ami azzal jár, hogy egy lépést előre, kettőt hátra, mert egyszerűen képtelenség mindenkinek megfelelni. És máris kész a fejfájás receptje.

– Nekem a politikától egyébként is mindig megfájdul a fejem. Nem készített táblázatokat?

– Dehogynem. Csak mivel több száz nevet kell elhelyeznem benne, folyamatosan ellenőriznem

kell, hogy az adott nevek összeillenek-e, vagy sem.

– Létezik olyan számítógépes program, amelyikbe ha betápláljuk az adatokat, elkészíti a létező legjobb ülésrendet.

– Tényleg? Ez csodásan hangzik.

– Beletelik persze kis időbe, míg az ember összehozza a programot, és beütögeti a vendégek összes hasfájását, de a gép aztán hosszú órák munkáját elvégzi helyettünk. – Magyarázni kezdett, Lindsay azonban már a második mondatnál elveszítette a fonalat.

– Bocsásson meg, de én nagyjából addig értettem, amíg ki nem mondta az „algoritmus” szót.

– Elnézést, szakmai ártalom – mentegetőzött Sullivan. – Szoftverfejlesztő cégem van, hiába igyekszem érthető maradni, a szakzsargont használom. Ha megkapom a számítógépét vacsora után, legfeljebb egy óra alatt megoldom a problémáját.

– Igazán nagyon kedves, de sajnos nem tehetem. Titoktartási kötelezettséget vállaltam, nem adhatok ki a rendezvényről az égvilágon semmilyen információt.

– A halenciai trónörökös esküvőjéről beszélünk, ugye?

– Honnan tudja? – kiáltott fel meglepetten a lány.

– Annyira azért nem nehéz kitalálni. A különleges ruha, amit Firenzébe szállít, az ülésrend, amivel küszködik... Mellesleg tisztában vagyok vele, hogy a menyegzőt egy amerikai esküvőszervezőre bízták. Tudja mit? Mindjárt beszélek a legilletékesebbel, és megszerzem az engedélyt a program feltelepítésére.

Azzal előhúzta a telefonját, és megnyomta párszor a kijelzőt.

– Hát maga meg mit csinál? – ijedt meg Lindsay. – Csak nem a palotát hívja? Az ég szerelmére, ne tegye!

– Szia, Tony!

Tony? Mint az Antonio becézése?

– Igen, megkaptam – mondta ekkor a férfi. – Találkoztam is a családdal, és nagyon örülnek a meghívásnak. De nem ezért hívlak most. Képzeld, egy repülőn utazom az esküvőszervezőtökkel. Szüksége lenne egy számítógépes programra, amely megkönnyíti az ülésrend elkészítését. Ugye engedélyezed? Azt mondja, aláírt valami titoktartási nyilatkozatot, ami miatt nem adhat ki adatokat a vendégekről... Tökéletes! Tudod mit? Akkor oda is adom neki a telefont.

Azzal Lindsay felé nyújtotta a készüléket.

– Antonio herceg akar beszélni önnel.